

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.597/2015/10.szám

A Kúria az Aparáczy, Siller és Tóth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Frész-Tóth Balázs Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Nagy Gabriella jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. április 13. napján kelt 13.K.32.890/2014/17. számú ítélete ellen a felperes által 21. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.32.890/2014/17. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 200.000 (azaz kettőszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 Ft (azaz hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél általános forgalmi adó (áfa) adónemben 2009. január-március hónapokra bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. Az alperes a határozatában helybenhagyta a revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatot, kötelezte a felperest mindösszesen 70.873.000 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözet megfizetésére, 35.435.000 Ft adóbírsággal sújtotta, 25.844.000 késedelmi pótlékot számított fel. Érdemi döntését az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 9. § (1) bekezdésére, 55. § (1) bekezdésére, 56. §-ára, 82. § (1) bekezdésére, 89. § (1) bekezdésére, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 99. § (2) bekezdésére, a közös hozzáadott értékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelv (Irányelv) 131. cikkére, 138. cikk (1) bekezdésére alapította. Határozatát azzal indokolta, hogy a

felperes az A. C. s.r.l., a D. T. s.r.l., a S. M.M. s.r.l, a N. B.s.r.l., G. G. s.r.o, az E. P. I. s.r.l., az I. M. G. s.r.l., a F. s.r.l. felé déli gyümölcs értékesítéséről kiállított számlák tekintetében nem tudta igazolni, hogy az áruk a Közösségen belüli társaságok részére ténylegesen értékesítésre és kiszállításra kerültek volna. A külföldi adóhatóság megkeresésre adott tájékoztatásai sem támasztják alá a Közösségen belüli termékértékesítéseket, semmi nem igazolja a számlákon feltüntetett ellenérték megfizetését és a számlákon szereplő termékek Közösségen belülre történő fuvarozását. A számlákon lévő termékértékesítések ezért nem Közösségen belüli, hanem belföldi értékesítéseknek minősülnek, amelyek kapcsán az áfa-t a felperesnek kell megfizetnie.

A felperes nem bocsátott az adóhatóság rendelkezésére olyan dokumentumokat, amelyek a 8 társaság közösségi adószámának fennállását, tényleges, valóságos működését igazolhatta volna. A felperes összesen 354.366.708 Ft értékű áru kapcsán nem kötött írásbeli szerződéseket, nem csatolt be megrendeléseket, a készpénzes számlák vonatkozásában kifizetést igazoló bizonylatokat. Képviselője nem is ismerte a társaságok nevében eljárásra jogosult személyeket, illetve 6 társaság esetében kizárólag magyar magánszemélyekkel tartotta a kapcsolatot, 1 esetében pedig egy társasághoz nem is köthető személlyel, és azt sem tudta megmondani, hogy kivel állt gazdasági kapcsolatban. A felperes nem győződött meg arról, hogy ténylegesen a számlán feltüntetettek részére végez-e értékesítést, a CMR-ek is alapvető hiányosságokkal rendelkeznek. A felperes nem járt el kellő körültekintéssel, nem tett meg minden tőle elvárható ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy elkerülje az adókijátszásban való részvételt.

A felperes keresetében elsődlegesen az adóhatósági határozatok javára történő megváltoztatását, fizetési kötelezettsége törlését, másodlagosan az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését, az elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy kellő körültekintéssel járt el, és megtett minden ésszerű intézkedést az adókijátszás elkerülése érdekében, mivel a kiszállításban közreműködőkről, vevőkről nem rendelkezett érdemi információkkal, nem ellenőrizte, hogy a vevők nevében eljáró személyek jogosultak-e vagy sem a vevő képviselőjére, teljesítették-e vagy sem a fuvarozást, azaz a perbeli áru a vevőkhöz megérkezett-e, illetve egyáltalán hová érkezett. A felperes állításával ellentétben a közösségi adószám perbeli időszakban való megléte és a nemzetközi fuvarlevelek önmagukban nem jogosítanak adómentes értékesítésre, ehhez olyan vevőktől vagy harmadik személyektől származó hiteles dokumentum szükséges, amely alátámasztja a közösségi értékesítést.

A felperes igazolhatta volna a kellő körülmények tekintetét azzal, hogy a nagy összegű értékesítések tekintetében szerződést köt, amelyek során meggyőződik a külföldi társaságok tényleges működéséről, vagy a végleges rendeltetéssel történő kiszállítást a vevők számviteli bizonylataival vagy egyéb okirataival is igazolja, de e követelményeknek nem tett eleget. Az alperes határozata nem ellentétes a nemzeti, illetve a közösségi joggal, megfelel a jogvita eldöntésére irányadó jogszabályoknak. Az alperes érdemi döntését megalapozottan és jogszerűen hozta meg, mivel semmi nem támasztja alá az adómentes Közösségen belüli termékértékesítést.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság eljárása, illetve ítélete nem felel meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 125. §-ának, 163. § (1) és (3) bekezdéseinek, 206. §(1) bekezdésének, 221. § (1) bekezdésének, az Áfa tv. 89. §-ának, az Irányelv 138. cikkének és az Európai Unió Bírósága által hozott ítéletekben kifejtett jogértelmezésnek.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a rendelkezésére álló adatok alapján nem állapított meg olyan eljárási és anyagi jogszabálysértést, amely alapot adhatna a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére és új eljárás elrendelésére a következők miatt:

Az első fokú bíróság a Pp. 125.§-a kapcsán helytállóan mutatott rá arra, hogy a szabályozás azt kívánja biztosítani, hogy az első tárgyalásra szóló idézés a keresetlevéllel együtt olyan időpontban álljon rendelkezésre, hogy a fél a tárgyalásig megfelelően felkészülve terjeszthesse elő ellenkérelmét. A perben rendelkezésre álló iratok szerint jelen ügyben az elsőfokú bíróság a folytatólagos (tehát nem első) tárgyalást már a 2014. december 4-én megtartott tárgyaláson kitűzte, e tárgyalás határnapját 2015. április 16-ában jelölte meg, így a feleknek több mint négy hónap állt rendelkezésére előkészítő irataik előterjesztésére. A 2015. április 13. napjára beállított folytatólagos tárgyalásra szóló idézést a felperes 2015. április 7-én vette át. A beállított tárgyalást megelőzően a felek megkapták egymás nyilatkozatait, tehát ezekre reagálhattak, és reagáltak is, az általuk előadottakat az első fokú bíróság ítéletében értékelési körébe vonta. Az előzőekben ismertetettek miatt a folytatólagos tárgyalás (utóbb) 3 nappal korábbi időpontra történő kitűzése nem képezhetette akadályát annak, hogy a felek a tárgyalásra felkészülhessenek. Figyelemmel az előzőekben részletezettekre és arra, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében sem állította, hogy a tárgyaláson azért

nem tudott megjelenni, mivel későn kapta meg az idézést, alaptalanul hivatkozott a Pp. 125.§-ában foglaltak megsértésére. Ennek alátámasztására nem alkalmasak az általa megjelölt ítéletek sem, mivel ezek a per tárgyaláson kívüli elbírálására vonatkozó érdemi döntéseket tartalmaznak.

A felperes alaptalanul sérelmezte bizonyítási indítványainak elutasítását is, mivel e körben az elsőfokú bíróság megalapozottan, jogszerűen, indokolási kötelezettségét is teljesítve helytállóan döntött. Ennek indoka pedig az, hogy a mérlegjegyek nem alkalmasak annak igazolására, hogy a felperes által adómentesen számlázott áru Magyarország területét elhagyta volna, illetve hogy az Európai Unió más tagállamába került volna kiszállításra. (Helytállóan mutatott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperes által megjelölt határozat és a perrel érintett határozat tényállása nem azonos.)

Az elsőfokú bíróság helytálló indokát adta annak is, hogy miért nem adott helyt a felperes tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványainak. Utal e körben a Kúria arra, hogy a felperes tanúbizonyítási indítványát már a keresetében is megjelölte, és az elkésetten előterjesztett beadványában alaptalanul kérte az alperes kötelezését az általa meghallgatni indítványozott személyek elérhetőségének megadására az Art 99.§ (2) bekezdése miatt.

A jogerős ítélet részletes és iratszerű indokolást tartalmaz a tekintetben, hogy a nemzetközi megkeresések értelmében a perrel érintett társaságok az ügyletek idején, illetőleg már azt megelőzően sem működtek, tényleges, valós gazdasági tevékenységük nem igazolt.

A felperes az Art. 99. § (2) bekezdésében, a Pp. 164.§-ában foglalt jogszabályi rendelkezések ellenére semmivel nem támasztotta alá a közigazgatási és peres eljárás során, hogy Közösségen belüli adómentes értékesítést teljesített volna, és alaptalanul hivatkozott arra, hogy a perben az első fokú bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta volna a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat. A felperes a Pp. 164.§-a szerint eljárva nem ajánlott fel, és nem is hivatkozott olyan bizonyítékra, amely alkalmas lett volna annak alátámasztására, hogy számláit jogszerűen állította volna ki adómentes Közösségen belüli értékesítésről.

A felülvizsgálati eljárásban, rendkívüli jogorvoslati jellege miatt, nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a Pp.275. §-a értelmében a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet (BH2002.29., BH2012.179.).

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nem kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes termékértékesítései nem felelnek meg az Áfa tv. 89. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A felperes felülvizsgálati kérelmében semmivel nem támasztotta alá, hogy az alperesi határozat, illetve az ennek jogszerűségét megállapító elsőfokú bíróság ítélet nem felel meg az Irányelv 138. cikkében, illetve az általa megjelölt ítéletekben kifejtett jogértelmezésben foglaltaknak. Megjegyzi a Kúria, hogy e körben a felperes érdemi felülvizsgálatra alkalmas érvelést nem fejtett ki.

Az elsőfokú bíróság - a Pp. 206. § (1) bekezdése, 221. § (1) bekezdése alapján eljárva - jogszerűen hozta meg ítéletét, az ebben megállapított tényállás nem hiányos, nem iratellenes, nem tartalmaz téves, okszerűtlen, logika szabályainak ellentmondó tényeket, téves ténybeli, illetve jogkövetkeztetéseket. A felperes felülvizsgálati kérelme tartalmát tekintve a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban a Pp. 275. §-a értelmében nem kerülhetett sor.

Az első fokú bíróság ítélete megfelel a nemzeti és közösségi anyagi jogszabályi rendelkezéseknek, továbbá az e körben követett joggyakorlatnak is (Kfv.I.35.706/2014/3., Kfv.V.35.308/2014/5., Kfv.35.200/2015/6., KfvI.35.120/2015/7., Kfv.35.204/2015/5., Kfv.VI.35.169/2013/9...stb).

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján - hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a személyes költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2016. március 3.

*Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk.
előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró*